

သို့မ္ဗူဝင်းစာပေ

အနုပညာ

လေးစပ်သူမှာ
တောင်တော်ပါ

အမျိုးသမီးတို့အတွက် အနုပညာဆိုင်ရာ သုတေသန

အစွယ်လိုသူ မိဖုရား
အသွားစေခိုင်းသူ မင်းဧကရာဇ်
လေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော်
ကြံဖော်ကြံဖက် သုံးဦးသား အနက်တွင် မှ
ကံကွက်ကြား၍ ငမိုက်သား မုဆိုးလေ . . .
နင့်ချည်းပင် သေစေတော့ . . .

(ဦးဖု)

‘ဝင်လေ . . . မိုးစက်’

အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ သတိပေးလိုက်သော်လည်း ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးရွဲကြီးတွင် မျက်ရည် များ ဝေ့ဝဲနေသည် အထိ ကြောက်ရွံ့အားငယ်ရိပ် လွှမ်းနေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ရင်မှာ တုန်လှုပ် သွားမိ၏။

‘ဘာလဲ . . . မဝင်ချင်ဘူးလားဟင်’

‘အို . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားလို့ ပါ။ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲနော်’

‘ဟင်း’

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း
လိုက်မိသည်။ ။

အကယ်၍ များ မိုးစက်ပွင့်နှုတ်ဖျားမှ ‘ကြောက်တယ်. . .အိမ်ပြန်ပို့
ပေးပါ’ဟု တောင်းဆို လိုက်လျှင် ချက်ချင်းပင် ပခုံးထက်မှာ ထမ်း၍ ပြန်
ပို့ပေးမိပေလိမ့်မည်။

ခုတော့ မိုးစက်ပွင့်သည် မျက်နှာကိုမော့၊ မေးကိုပင့်ကာ သတ္တိရှိလေ
ဟန်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင် လာလေပြီ။

ခက်ချေပြီ မိုးစက်ရယ်. . .။

မဝင်လာပါနဲ့ လို့ တွန်းထုတ်ချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဝင်လာပါလို့ ကိုယ်တိုင်က ဖိတ်ခေါ်ထားတော့ ကိုယ် ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ မိုးစက်ပွင့် လေးရယ်။

‘ဟာ. . .သမီး. . .သမီးရူပါ၊ ဟေး. . .ဟေး ငါ့သမီးကြီး ပြန် လာပြီ
ဟေ့၊ ငါ့သမီးကြီး ပြန် လာပြီ’

‘မေမေ’

ဆွဲလိုက်ချိန်ပင် မရတော့။

မိုးစက်ပွင့်ကို ပြေးဖက်၍ နမ်းရှုပ်နေသော မိခင်ကိုကြည့်ကာ ခိုင်မြဲ
မှ င်တက်သွားမိသည်။ ။

မိုးစက်ပွင့်မှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အတင်းရုန်းဖယ်ကာ ‘ခိုင်မြဲ
. . .ခိုင်မြဲ လုပ်ပါဦး’ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ကာ အကူအညီ တောင်း
လိုက်သည်။ ။

‘မေမေ. . .မေမေ သူက မမရူပါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ၊

သားဧည့်သည် ပါ’

မိခင် ဒေါ်နှင်းရီကို အတင်းဆွဲဖယ်၍ မိုးစက်ပွင့်ကို မိခင်လက်တွင်း မှ ဆွဲခေါ်ထုတ်လိုက်ရ သည် ။

တစ်ခါမှ အကြမ်းပတမ်း မလုပ်ဖူးသော သား ခိုင်မြဲကိုကြည့်ကာ ဒေါ်နှင်းရီမှာ မှ င်တက်သွား ပြီး မိုးစက်ပွင့်ကို တစ်လှည့် ခိုင်မြဲကိုတစ် လှည့် ကြည့်ရင်းက မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုကြွေး လေတော့သည် ။

‘ငါ့သမီးနဲ့ ငါနဲ့ ဝေးနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်မချစ်ရဘူးလား၊ ဟီး. . .ဟီး. . .ဟီး သမီးလေးကို တွေ့ချင်တယ်၊ သမီး. . .သမီး မေမေ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား သမီး ရယ်’

ကလေးသဖွယ် ငိုရှိုက်နေသော ဒေါ်နှင်းရီကိုကြည့်ကာ မိုးစက်ပွင့်မျှ က်နှာလေး အလိုလိုမဲ့ သွားသည် ။

စောစောက ကြောက်ရွံ့စွာ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသော မျက်နှာလေးမှာ သွေးရောင် လွှမ်းသွားသည် ။

ဒေါ်နှင်းရီကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ခိုင်မြဲနားသို့ အသာတိုးကပ်သွားကာ. . .

‘သနားပါတယ် ခိုင်မြဲရယ် ခေါ်လိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးစက်နားမှာ တော့ နေပေးနော်၊ မိုးစက် ကြောက်လို့ ပါ’

‘အင်း. . .အင်း’

လမ်းမှာ ကတည်းက စိတ်သိပ်မကောင်းသော မိခင် အိမ်မှာ ရှိသည် ဟု ပြောထားလိုက်သော ကြောင့် မိုးစက်ပွင့်မှာ အလွန်အမင်း လန့်မသွားဘဲ အနည်းငယ်ကြောက်သွားရုံသာရှိသည် ။

‘မေမေ . . မမရှုပါက ခရီးဝေးက ပြန်လာတာ သိပ်နေမကောင်းလို့
မေမေက အကြမ်းကြီး မလုပ်နဲ့ လေ’

‘ဪ . . အင်း . . အင်း၊ မေမေ ဝမ်းသာလို့ ပါသားရယ်၊ သမီးလေး
ပင်ပန်းလာရင် မေမေ အအေး ဖျော်တိုက်မယ် နော် . . နော်၊ ခဏနေဦး
နော်၊ ဟဲ့ . . ခင်မိရေ . . ခင်မိ လုပ်စမ်းပါဦး’

ဒေါ်နှင်းရီမှာ ချက်ချင်း ပျာယာခတ်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် မီးဖို
ချောင်ဘက်သို့ ပြေးထွက် သွားလေသည်။ ။

‘ထိုင်လေ . . မိုးစက်’

ထိုအခါကျမှ ခိုင်မြဲနှင့် မိုးစက်ပွင့်တို့ မှာ သက်ပြင်းကိုယ်စီချလျက် စိ
တ်အေးလက်အေးရှိဟန် ဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာလေး
ထိုင်ချလိုက်ကြတော့သည်။ ။

‘မေမေက စကားများ ပြီး တောင်ပြောမြောက်ပြော ပြောရုံအပြင် ဒီ
လိုတစ်ခါမှ မကြမ်းပါဘူး၊ အခု မိုးစက်ကို မမထင်ပြီး သတိလက်လွတ်
ဖြစ်သွားတာပဲ’

‘ခိုင်မြဲ မမကရော’

‘ဆုံးရှာပြီ’

‘ဪ’

စိတ်ထိခိုက်သော အသံနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် မိုးစက်ပွင့်လည်း ဆက်
၍ မမေးတော့ပေ။

ထိုခဏတွင် ဒေါ်နှင်းရီမှာ အအေးဗန်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုင် လာပြီး
ခိုင်မြဲဘက်မှာ မချဘဲ ကွေ့ပတ်ပြီး မိုးစက်ပွင့်နားမှာ ထိုင်လိုက်၏။

မိုးစက်ပွင့်ကိုယ်လေး တွန့်သွားသည် ။

‘သမီးလေး.. .အမောပြေ သောက်လိုက်ဦးနော်၊ သားက ယူသောက်
နော် သား’

သမီးဟု ထင်ကာ ချော့၍ တိုက်နေပြန်သည် ။

မိုးစက်ပွင့်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြုံးလိုက်ရင် အအေးဖ
န်ခွက်ကလေးကို ကတုန်ကယင်နှင့် ယူလိုက်သည် ။

ဒေါ်နှင်းရီက မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေရင်းက

‘သမီးလေးက နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်နော်၊ မေမေ့ကို လွမ်းလို့
လား’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်နှင်းရီ၏ စူးစိုက်သောအကြည့်ကို အလိုလိုကြောက်မိသောကြော
င့် အအေးဖန်ခွက်ကို ကမန်းကတန်း မော့ချလိုက်သည် ။

‘သမီး...ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲဟင်၊ အကြာကြီးပဲ’

‘ဟို...ဟို’

‘မေမေရယ်...မမ နားပါစေဦး၊ ပင်ပန်း လာပြီ’

‘အေး...အေး ဟုတ်သားပဲ၊ လာ...လာ သမီး’

ဒေါ်နှင်းရီသည် မိုးစက်ပွင့်လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတစ်ပို
င်း တက်သွားသဖြင့် ခိုင်မြဲသည် လည်း မိုးစက်ပွင့်၏ အိတ်ကိုဆွဲယူကာ
နောက်မှ အလျင်အမြန် ပြေးလိုက်ရတော့သည် ။

‘သမီးက ကြိုကြိုတင်တင် အကြောင်းမကြားလို့ မသိရဘူး၊ စောစော
က ပြောရောပေါ့၊ မေမေ အခန်းရှင်းထားမှာ ပေါ့’

အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဟု နီးခနဲ ထခုန်လိုက်သော
ဖုန်လုံးများကြောင့် မိုးစက်ပွင့်က နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်
။

‘ဟင်. . . မမ အခန်းကလည်း ဖုန်ချည်းပဲ၊ ကဲ. . . သွား မမ၊ ကိုယ့်အခန်းမှာ ဝင်နားဦး ကိုယ်တို့ ဖုန်လှည်းလိုက်ဦးမယ်’

‘ရပါတယ်၊ တို့ ပါ ဝိုင်းလှည်းပေးတာပေါ့’

‘ကိုယ့်အခန်းမှာ သွားနားပါလား’

‘အို. . . အမေ့အခန်း လာ၊ မေမေ့အခန်း လာ’

လျင်မြန်သော ဒေါ်နှင်းရီသည် မိုးစက်ပွင့် လက်ကို သုတ်ခနဲ ဆွဲပြီး သူ့အိပ်ခန်းဘက် ခေါ်သွားသဖြင့် မိုးစက်ပွင့်မှာ အလန့်တကြားနှင့် ပါသွားသကဲ့သို့ ခိုင်မြဲကလည်း စိတ်မချစွာ လိုက်လာရသည် ။

‘မခင်မိ. . . မခင်မိ အိပ်ခန်း လာရှင်းပေးပါဦး’

‘အိပ်. . . အိပ် သမီးလေး အိပ်’

ဒေါ်နှင်းရီ မိုးစက်ပွင့်ကို အတင်းအဓမ္မ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်စေသည် ။

ထို့နောက် . . . စောင်ကို ခြုံပေးပြီး အနားမှ ယပ်တောင်နှင့် ခတ်ပေး နေ၏။

ပူအိုက်သော ရာသီမို့ ဒေါ်နှင်းရီ ပြုသမျှကို ဇောချွေးပြန်ကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ လေးခံနေရသော မိုးစက် ပွင့်အား ကြည့်၍ ခိုင်မြဲ ရယ်ချင်သွားမိသည် ။

‘မေမေ. . . ပန်ကာဖွင့်လို့ ရတာပဲ၊ မခတ်ပေးပါနဲ့၊ ဪ မေမေ့ သမီး ကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေး တွေ စီမံပေးပါဦး၊ သူ ဘာမှ မစားလာလို့ ညနေ စောစော ဆာမယ်ထင်တယ်’

မိခင်ကို အနားမှာ မနေနိုင်အောင် ဇွတ်အတင်း နှင်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ။

‘အေး...ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ်၊ သမီး အိပ်နေနော်၊ မေမေ သမီးကြိုက်တဲ့ ငါးခူ ငါးဆုပ် ချဉ်ရည် ကျဲလေး ချက်ပေးမယ်နော်’

ဒေါ်နှင်းရီမှာ အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါ မိုးစက်ပွင့်သည် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍...

‘ခိုင်မြ...မိုးစက် ဟိုအခန်းမှာ မနေရဲဘူး၊ တခြားအခန်းမှာ နေပါရစေ’

‘ဟင်...ဘာလို့လဲ’

အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သောအခါ မိုးစက်ပွင့်မှာ မျက်နှာမှ ချွေးများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်လိုက်ရင်းက...

‘မသိဘူး၊ ကြက်သီးထပြီး အလိုလို ကြောက်နေတယ် ခိုင်မြရယ်၊ မိုးစက် အောက်မှာ ပဲ နေပါရစေနော်’

ခိုင်မြသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘အောက်မှာ နေရင်တော့ မေမေက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခိုင်မြ အခန်းမှာ နေလေ၊ မေမေနဲ့ ဘေးချင်းကပ် အခန်း၊ ခိုင်မြက မမ အခန်းမှာ နေလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား’

‘အဆင်ပြေသလို လုပ်လေ၊ အဲဒီအခန်းမှာ မနေရရင် ပြီးရော’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မေမေနဲ့ ကပ်လျက်နေနေတော့ မေမေ့အခန်းက အသံတွေ ဘာတွေ ကြားရရင် မိုးစက် အိပ်မရဘဲ နေလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီလောက်က ရပါတယ်၊ အခု လောလောဆယ် မိုးစက် ရေချိုးချင်

တယ်’

‘ရမယ်၊ ကဲ...လာ၊ ဟိုဘက်ခန်းကို’

မိုးစက်ပွင့်သည် ရှုပ်ပွလျက်ရှိသော ဒေါ်နှင်းရီ၏ အိပ်ခန်းကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့် လိုက်ပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ခိုင်မြဲနောက်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားတော့ သည် ။

ခိုင်မြဲက စိတ်မော့စွာဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည် ။

‘ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပြီး တစ်ခုကို လွယ်ထားရသလိုပါပဲ မိုးစက်ပွင့်ရယ်’

ရင်မှာ တိုးတိုးလေး ညည်းညူမိတော့သည် ။

‘ခုလောက်ဆိုရင် မိုးစက်အဖေလည်း မိုးစက်အတွက် သိပ်စိတ်ပူနေမှာ ပဲနော်’

‘ပူမှာ မဟုတ်ဘူး ခိုင်မြဲရာ၊ အဖေက မိုးစက် မရှိရင် ပိုတောင်မှ လွတ်လပ်ဦးမယ်လို့ ထင်နေ တာ’

‘ထင်လို့ ပါ၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို မချစ်ဘူးရယ်လို့ ရှိမလား မိုးစက်ရယ်’

‘တချို့ ရှိတာပဲ’

ခိုင်မြဲသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်းက မိုးစက်ပွင့်၏ မျက်နှာ နုနုငယ်ငယ်လေးကို သတိလက်လွတ် ငေးနေမိသည် ။

တကယ်ကို ဆယ်ကျော်သက် ရူးရူးမိုက်မိုက်ကလေးပဲ။

အခုပဲတွေ့ပြီး သုံးလေးပတ်ခန့်သာ ခင်မင်ခဲ့သူနောက်သို့ လိုက်လာသူ။

ချစ်သူမဟုတ်ဘဲ ခင်ရုံသာခင်သူ။

အကယ်၍ များ တခြားသူတစ်ယောက်ယောက်နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ပါလျှင်...

‘ဟင်’

‘ဟေ့...လူကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေချနေတာ ဘာသဘောလဲ’

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြောလိုက်သဖြင့် ခိုင်မြဲလည်း သတိဝင်သွားပြီး ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

‘ဪ... ဒီလိုနဲ့ ပဲ မိုးစက်ပွင့်ဟာ ရှုပါအောင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်နှင်းရီရဲ့ သမီးကြီး ဖြစ်ဦးတော့မှာ ပါလား’

‘ဟင်...ဒါဆို ခိုင်မြဲက မောင်လေးပေါ့’

ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြီး သဘောကျစွာ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

မိုးစက်ပွင့်သည် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသည့် အပြုံးမျိုးနှင့် ခိုင်မြဲကို ကြည့်ရင်းက...

‘မိုးစက်မှာ နေစရာအိမ် မရှိပါဘူး ခိုင်မြဲရယ်၊ ခိုင်မြဲတို့ အိမ်မှာ ပဲ နားခိုနေရမှာ မို့ ခိုင်မြဲနဲ့ အမေတို့ က နှင်မထုတ်မချင်း မိုးစက်နေမှာ ပဲ နော်’

‘တစ်သက်လုံး နေစေဗျာ’

‘အံ့မယ်...ကဲ...ထမင်းစားမယ် လာ’

ရှက်ပြီးလေးနှင့် မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်းလေး ထွက်သွားတော့သည်။ ။

‘ခက်ချေပြီ မိန်းကလေးရယ်၊ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ။ မင်းအတွက် ကိုယ် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ’

‘တူ...တူ...တူ’

ရုတ်တရက် အနားမှ ဆယ်လူလာဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ကမန်းကတန်း ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ ။

မျှော်လင့်လျက်ရှိသော တယ်လီဖုန်းသံပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

‘ခိုင်မြ’

‘ကိုကို’

‘ရောက်ပြီလား’

‘ရောက်ပါပြီ၊ မေမေက မမရူပါထင်ပြီး ကပ်နေတယ်၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူး’

‘ဟေ...ဒါဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဧကရီ ဦးဆီကရော ဘာသံကြားသေးလဲ’

‘ဟင့်အင်း...မကြားဘူး၊ ဟိုတစ်လောက လေယာဉ်ကွင်းမှာ ပစ္စည်းရောက်မယ်ဆိုလို့ ခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားရသေးတယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ မင်းပဲ ကြည့်ပြီး ကူညီလိုက်ပါကွာ၊ မေမေရော နေကောင်းရဲ့ လား’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’

သက်ပြင်းမောကြီးကို ချလိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

‘လကုန်၊ အင်း.. .လဆန်းပေါ့၊ လခထုတ်ပေးပြီးမှ ပြန်လာမယ် ခိုင်မြဲရေ၊ မင်းပဲ မေမေနဲ့ ကောင်မလေးကို ထိန်းထားလိုက်နော်၊ ငါလာမှာ အားလုံးစီစဉ်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

တယ်လီဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်။ ။

‘မလာပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ ကိုကို ပြန်မလာပါနဲ့’

နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုး ညည်းညူလိုက်မိသည်။ ။

စောစောက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများမှာ လွင့်ပျောက်သွားပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း မွန်းကျပ် ပင်ပန်းခြင်းတို့ ကြောင့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှဲချလိုက်သည်။ ။

မျက်လုံးကို အတင်းမှိတ်ထားရင်းက ပစ္စုပ္ပန်လောကနှင့် ခဏလေး အဆက်အသွယ်ဖြတ် ထားလိုက်ချင်သည်။ ။

ထိုစဉ် ပါးပြင်ပေါ်၌ အကောင်တစ်ကောင် တရွရွလှုပ်ရှား ပြေးကစားနေသည် ဟု ယားယံစွာ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် လက်နှင့်ပုတ်ထုတ်ရာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခဏအကြာ နှာခေါင်းဝနှင့် ပါးစပ်တို့ ဆီတွင် ယားယံလာသဖြင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ပြီး ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘အား.. .လန့်လိုက်တာဟယ်’

မိုးစက်ပွင့်၏ လက်ထဲမှ ယုဇနပန်းခက်ကလေး ပြုတ်ကျသွားသည်

။

‘ဟင်...သူကပဲ လာကလိသေးတယ်၊ သူကပဲ လန့်ရသေးတယ်’

‘ဟင်း...ထမင်းစားမယ်လို့ ပြောထားတာ ခုထိမလာသေးဘူး၊ ဟင်း
ချိုနွေးထားတာတောင် ပြန်အေးသွားပြီ’

‘ဪ...ဟုတ်လား၊ ခူးနေတုန်းမှတ်တာ မေမေရော’

‘နိုးမှ မနိုးသေးတာ’

နှုတ်ခမ်းစူသလိုလိုနှင့် နွဲ့နွဲ့မှုဟန်လေးကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်
ကာ လှိုက်ဖိုသွားသည် ။

‘ရော်. . .ဒီကလေးမနယ် ခက်ပြီ၊ အကြောင်းစုံသိရင်တော့
ဒီလိုပုံစံမျိုး ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘ကဲ...ထလို့ ဆို’

‘ထူပေးလေ...’

‘ဟင်း...’

မျက်စောင်းလေးဝှေ့ပြီး သူမ၏ သွယ်ပျောင်းသော လက်ကလေးနှင့်
ဆွဲထူလိုက်သည် ။

‘သိပ်ဇိမ်ယူတာပဲ’

ချစ်စခင်စပုံစံမျိုးနှင့် အတူယှဉ်တွဲ၍ ပျော်မြူးနေသည် ကို ကိုကိုသာ
သိပါလျှင် ...

‘သမီး မေမေ့ကို အဲဒီဆေးတွေချည်းပဲ မတိုက်ပါနဲ့ ကွယ်၊ မေမေ မအိပ်ချင်ဘူး’

‘ဪ...မေမေ နေကောင်းအောင်လို့ ပါ’

မိုးစက်ပွင့်သည် ဒေါ်နှင်းရီ၏ လက်သည်းများကို တထောက်ထောက်နှင့် ညှပ်ပေးရင်းက တိုးဖွဖွလေး ချောလိုက်သည်။ ။

ခိုင်မြဲက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း မသိမသာ အကဲခတ်နေ၏။

အညိုရောင်ဘက်လှသွားသည့် အသားအရေ ကျစ်ကျစ်သွယ်သွယ်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ကြည်လဲ့၍ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံး၊ ကော့ပုံနေသော မျက်တောင်၊ နှာတံလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်းလှလှ လေးနှင့် မိုးစက်ပွင့်သည် မိခင်နားတွင် နေပြီး ပြုစုနေသဖြင့် အသားအရေမှာ စိုပြည်ပြီး အနည်းငယ် ပင် ဖြူလာသည် ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ ။

တစ်မိမိမိမိကြည့်လေ လှလေမို့ ခိုင်မြဲရင်မှာ ထိခိုက်နာကျင်အောင်အထိ စွဲလမ်းနေမိသည်။ ။

‘သားရေ...သားမမက သိပ်လိမ္မာ လာပြီပဲနော် သား...အရင်ကနဲ့ ကို မတူဘူး၊ ပြန်လာမှ ပိုလိမ္မာနေတယ်’

‘မေမေကလည်း မေမေ့သမီးက နောင်တတွေရ လာပြီး မေမေ့ကို သိပ်ဂရုစိုက်နေတာ၊ မိဘနဲ့ ဝေးရင် ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတာကို သင်ခန်းစာရလာလို့ နေမှာ ပေါ့’

ခိုင်မြဲ၏ စကားကြောင့် မိုးစက်ပွင့်က မျက်စောင်းလေး ဝင့်လိုက်သ

ည် ။

ဒေါ်နှင်းရီမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေခိုက်၌ သမီးကိုသာ တမ်းတပြီး သမီးနှင့်ရွယ်တူတွေ့လျှင် သမီးဟု ခေါ်ကာ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လေ့ရှိသည် ။ ဤကဲ့သို့ မိုးစက်ပွင့်သည် အနားမှာ အမြဲရှိနေသော အခါ စိတ်တည်ငြိမ် လာပြီး အပြင်ဘက် မထွက်တော့ပေ။

သမီးပျောက်သွားမည်ကို စိုးသဖြင့် အိပ်ရမည်ကိုပင် စိုးနေမိသည် ။

‘ဟုတ်လား သမီး’

မိုးစက်ပွင့်က ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

ဒေါ်နှင်းရီသည် မိုးစက်ပွင့်၏ လက်ဖမိုးကို ဖွဖွလေး အုပ်ကိုင်ရင်းက

...

‘သမီး... နောက်တစ်ခါ မသွားပါနဲ့ တော့နော် သမီး မေမေကို ပစ်မသွားပါနဲ့ သမီးရယ် သမီး မောင်လေးကလည်း ခရီးထွက် သမီးဖေဖေကလည်း ခရီးထွက်နဲ့ မေမေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း သိပ်အားငယ်တာပဲ...’

,

‘မောင်လေး ရှိသားပဲ မဟုတ်လား’

‘သမီးမောင်လေးက အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲ ညအိပ် ညနေကလည်း သွားသေးတယ် မေမေ့ကျ ဘယ်မှ မသွားရအောင် အိမ်ထဲပိတ်ပြီး ထားသွားတယ်’

‘ဟုတ်လား မောင်လေး မေမေ့ကို ဘာလို့ အိမ်ထဲပိတ်ထားရတာလဲ မမ မရှိရင် မရှိသလိုပဲ’

မိုက်စက်ပွင့်က မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ခိုင်မြဲအား လှမ်းဆူလိုက်

သည် ။

‘ဟုတ်တယ် မေမေရေ ကျွန်တော့်အလုပ်က တွံတေးဘက်ကိုသွားပြီး မိန်းမပိုးရတဲ့ အလုပ် လုပ်နေရတယ်’

‘ဟော. . .တွေ့လားသမီး အဲဒီလိုပဲ မေမေ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး လျှောက် သွားနေတာပဲ မေမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့တယ် သိလား သမီး’

ဒေါ်နှင်းရီက ပြောရင်းကပင် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုရှိုက်လိုက်သည် ။

ထိုအခါ မိုးစက်ပွင့်နှင့် ခိုင်မြဲမှာ အစလွန်သွားသဖြင့် မိခင်မျက်ရည် ကျသည် ကို တွေ့ရ၍ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး. . .

‘မေမေ မငိုနဲ့ နော် သမီး မေမေ့ကို ပစ်မသွားပါဘူး မေမေရယ် မေ မေ့နားကနေ တစ်ဖဝါးမှ ခွာမသွားပါဘူး စိတ်ချ မေမေ’

သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်ပါအောင် ဟန်ဆောင်ပြောနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မိုးစက်ပွင့် အမေဆုံးပြီးသည် မှာ တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေးပေ။

မိုးစက်ပွင့်လည်း ပဲ အမေ့ကိုချစ်သည့်သမီး ဖြစ်သောကြောင့် အမေ နှင့်ပတ်သက်လျှင် ခံစား ချက်ရှိသူပင် ဖြစ်၏။

‘မေမေကလည်း မမပြန် လာပြီကို ငိုနေဖို့ လိုသေးလား’

‘ဒါပေမဲ့ ငါ့သားကြီးနဲ့ မင်းအဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလေ. . .ဟင့်. . . အီး. . .’

ဒေါ်နှင်းရီကပြောရင်း ငိုပြန်သည် ။

မိုးစက်ပွင့်မှာ ခိုင်မြဲကိုသာ အပြစ်တင်သော မျက်လုံးနှင့် မျက်စောင်း

ထိုးလိုက်ရင်း...

‘သမီးတစ်ယောက်လုံး ရှိပြီပဲ မေမေရယ် မေမေ အဲဒီလို ငိုနေတော့ သမီးစိတ်ညစ် လာပြီ’

‘ဟုတ်သားပဲ တော်ကြာ မမပြန်ထွက်ပြေးသွားဦးမယ်’

‘ဟင် ...မငိုတော့ဘူး မေမေ မငိုတော့ဘူးနော်’

ဒေါ်နှင်းရီက ကမန်းကတန်း မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်သည် မှာ ကလေးလေးသဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ကဲ...ခိုင်မြဲရယ် မေမေ့ကို စိုးရိမ်အောင် မပြောပါနဲ့ ၊ ကဲ...မေမေ ခြေသည်းတွေ ညှပ်မယ် နော်’

မိုးစက်ပွင့်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချကာ ဒေါ်နှင်းရီ၏ ခြေထောက် ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ တယုတယလေး ခြေသည်းများကို လှီးဖြတ်ပေးလို က်၏။

ဒေါ်နှင်းရီ၏ သမီး ရှုပါသည် ဒေါ်နှင်းရီအား ဤကဲ့သို့ ပြုစုယုယခြင်း မရှိပေ။

မိခင်အပေါ်၌ အစဉ်အမြဲ အနိုင်ယူကာ ဆိုးနွဲ့တတ်သည်။

‘မေမေ...ရေလည်း ချိုးပြီးပြီ၊ ခေါင်းလျှော်လို့ လည်း ပြီးပြီ၊ ထမင်း စားလို့ လည်း ပြီးပြီ၊ ခြေသည်းညှပ်လို့ လည်း ပြီးပြီ ကဲ...ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ကြရအောင်နော်’

‘ခဏခဏပဲ အိပ်ခိုင်းနေတာပဲ တော်ပြီ...မအိပ်ချင်တော့ဘူး ဒီဆေး တွေကလည်း ခဏခဏ သောက်နေရတာပဲ၊ မသောက်ချင်ဘူး’

ဒေါ်နှင်းရီသည် ဆေးသောက်ခါနီးတိုင်း အိပ်ခါနီးတိုင်း ကျီကြလေ့ရှိ

သည် ။

‘ဪ...ခဏလေး မှေးရုံပါ၊ မေမေကလည်း ဒါဖြင့် ခဏထိုင်ဦး၊ သမီးလည်း လက်ညည်း ညှပ်လိုက်ဦးမယ်’

မိုးစက်ပွင့်က လက်သည်းညှပ်မည်အပြု ခိုင်မြဲက
သူ့လက်ချောင်းများကို မိုးစက်ပွင့်ရှေ့ ထိုးပေးလိုက်သည် ။

‘အံ့မယ်...တော်တော်အပါးမို့’

ပြီးလျက် ခွင့်လွှတ်စွာဖြင့် လက်သည်းညှပ်ပေးလိုက်သည် ။

ဒေါ်နှင်းရီက မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေသည် ကို နှစ်ဦးသား
သတိမထားမိပေ။

‘မမ လက်သည်းတွေက သိပ်လည်း မရှည်သေးပါလား’

‘မရှည်သေးဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ စနေနေ့တိုင်း လက်သည်းညှပ်ရတယ်
တဲ့’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘မသိဘူး၊ မိုးစက် အဘိုးအဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက စနေနေ့
မှာ လက်သည်းညှပ်ရင် စီးပွားလာဘ်လာဘ ပေါများ တယ်တဲ့’

‘မှတ်သားဖွယ်ရာ ဗဟု သုတပဲ’

‘သွား...နောက်မနေနဲ့’

‘အကောင်းပြောတာ’

နှစ်ဦးသား ရယ်မောနေသည် ကိုကြည့်ရင်းက ဒေါ်နှင်းရီ မျက်လုံးအ
စုံမှာ ပြူးကျယ် လာပြီး...

‘ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်မောင် ခင်မောင်နဲ့ ငါ့သမီး
လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရူပါ ရူပါ ခင်မောင်နဲ့ မယူရဘူး... မယူရဘူး
,

‘ဟင်...’

ခိုင်မြဲ သတိရစွာ မိခင်ကို ပြေးဖက်လိုက်စဉ် မိုးစက်ပွင့်သည် အံ့ဩမှ
င်တက်စွာဖြင့် ဒေါ်နှင်းရီ ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

‘ခင်မောင်. . .ခင်မောင် ငါ့သမီးကို ပြန်ပေး၊ ခင်မောင် ငါ့သမီး ရူပါ
ကို မဖျက်ဆီးရဘူး၊ နင်နဲ့ မတန်ဘူး၊ ငါမပေးစားဘူး’

နှုတ်ဖျားမှ ဗလုံးဗထွေး ယောင်ယမ်းသံနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ
လန့်နိုးပြီး ဇောချွေးများ ပြန်လျက် မောဟိုက်နေသောမိခင်။ မိုးစက်ပွင့်
၏ မိခင်သည် လည်း...

‘ခင်မောင်၊ ရူပါနဲ့ မပေးစားဘူး၊ နင် မယုတ်မာနဲ့ ၊ လူယုတ်မာ’

‘မရူပါ ဘာလို့ ဆုံးရတာလဲ ဟင်’

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် ခိုင်မြဲ တုန်လှုပ်သွားသည် ။

ခိုင်မြဲမျက်နှာ ညိုမည်းသွားသည် ကို မိုးစက်ပွင့် အကဲခတ်မိလိုက်သ
ည် ။

‘သေတာပဲ အမျိုးမျိုးရှိတာပဲ၊ ကိုယ်လည်း မသိဘူး မေ့သွားပြီ၊ ပြီးပြီး
သားကိစ္စတွေကို မမေးနဲ့ တော့’

ခိုင်မြဲ၏ နာကြည်းသံများကို မိုးစက်ပွင့် တအံ့တသြ ငေးကြည့်မိသည် ။

ရင်ထဲမှ သံသယအံ့သည် ပို၍ ပို၍ ကြီးထွား လာလေသည် ။

‘အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်မှာ ပဲထားခဲ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ မိုးစက်ရယ်၊ အတိတ်က အရိပ်လို လိုက်ပြီး အခုပစ္စုပ္ပန်မှာ ကိုလိုက်နှောင့်ယှက်ပြီး ရန်ငြိုးတွေ အတုံ့အလှည့်တွေ လုပ်နေရင် သမင်မွေး ရင်း ကျားစားရင်းနဲ့ အငြိုးတွေ အတုံ့အလှည့်တွေ ပြေတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး မိုးစက်ရယ်’

ခိုင်မြဲနှုတ်ဖျားမှ သတိလက်လွတ်နှင့် ကမူးရှူးထိုး ပြောလိုက်ရင်း မိုးစက်ပွင့်လက်များကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်သည် ။

‘မိုးစက် ဘာမှ မဖြစ်အောင် ခိုင်မြဲ ကာကွယ်ပါ့မယ်၊ မိုးစက် ခိုင်မြဲကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား ဟင်’

မိုးစက်ပွင့်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ခိုင်မြဲကို ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ထိုခဏအတွင်း၌ ခိုင်မြဲသည် မိုးစက်ထင်သော ရှင်းသန့်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ထားသူတစ်ဦး ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရတော့သည် ။

‘တီ...တီ...ခိုင်မြဲရေ...ခိုင်မြဲ’

ချက်ချင်းပင် လောကကြီး လှုပ်ရှားသက်ဝင် ဆူညံသွားတော့သည် ။

‘အို...မေမေ နီးတော့မှာ ပဲ’

မိုးစက်ပွင့် နှုတ်ဖျားမှ အလန့်တကြား ထွက်သွားပြီး ဒေါ်နှင်းရီ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ အပြေး တစ်ပိုင်း တက်သွားလေသည် ။

ခိုင်မြဲက အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာစဉ် ဧကရီဦးကလည်း ကမန်းက တန်း ဝင်လာခိုက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလိုက်၏။

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ အိမ်ပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ၊ ဧကရီ ဟွန်းသံကြောင့် မေမေ နိုးသွားပြီ လားလို့ တက်ကြည့်တာ ပါ’

‘အမလေး. . .သည်းကို သည်းပါတယ်၊ အိုးကမပူ စလောင်းက ပူနေ လိုက်တာနော်၊ နင့် သူငယ်ချင်းက အိမ်လာလည်တာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ့ကို ပြုစုဖို့ ခေါ်ထားတာ’

‘အမလေး. . .ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ခင်မိ ရှိသားပဲ မဟုတ်လား’

ခိုင်မြဲသည် ဧကရီဦး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိလိုက်သည်

။

‘မေမေ့နားမှာ အမြဲရှိနေဖို့ လိုတယ် ဧကရီ၊ ခင်မိက အိမ်အလုပ်နဲ့ မအားဘူး’

‘ကိုကို သိလား’

‘ပြောထားပါတယ်’

မကြာမီ တော်စပ်မည့် ကိုကိုဇနီး မရီးလောင်း တစ်ဦးအနေဖြင့် စိတ် ရှည်သည်းခံပြီး ဖြေလိုက် သည် ။

‘ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘တစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ ကိုးရက်ရှိပြီပေါ့’

‘ဘုရားရေ. . .အဲဒါ ငါ့ဆီကို မပြောပါလား’

‘ဒါကတော့ ဧကရီနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး ထင်လို့ ပါ’

‘ဘာလို့ မသက်ဆိုင်ရမှာ လဲ’

‘ဆိုင် မဆိုင်ဆိုတာက ဧကရီပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ၊ ဒီကိုလာရင် မေ
မေ့ကို နေကောင်းလား၊ တစ်ခွန်းမေးလို့ လား၊ တက်တောင် မကြည့်ဘူး
မဟုတ်လား၊ မေမေ့ကို ဘယ်တုန်းက စိတ်ဝင်စားဖူးလို့ လဲ’

ခိုင်မြ စကားကြောင့် ဧကရီဦးသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပင့်လိုက်ပြီး..

..

‘ငါက ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ၊ အပိုလောကွတ်စကားတွေကို ပြောမ
နေချင်ပါဘူး’

ခိုင်မြသည် ဧကရီဦးနှင့် ဖက်ပြိုင်၍ စကားမပြောချင်တော့သဖြင့်...

‘ကဲ...လာရင်းကိစ္စ ပြောပါဦး’

‘မင်း အားရင် တို့ နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ဦး’

‘ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ သိပ်အရေးမကြီးရင်တော့ မလိုက်ချင်ဘူး၊ မေ
မေက အခုတလော ပြန်ပြီး ဖောက်နေတယ်။ ကိုကိုလည်း လဆန်းရင်
လာတော့မှာ ပဲ’

‘အမလေး လာကာမှ ပဲ၊ ဟိုမှာ များ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလားလို့ ’

‘နားအေး ပါးအေး၊ အဲဒီမှာ နေလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေ’

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်’

ဧကရီဦးက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသဖြင့် ခိုင်မြ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လှေကားပေါ်မှ ညင်သာသော ခြေလှမ်းများ နှင့် ဆင်းလာ

သော မိုးစက်ပွင့်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဧကရီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။ ။

ဆံပင် မည်းမည်း တုတ်တုတ်ကြီးကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်လျက် အရပ်မနီမ့်မမြင့်နှင့် လှပသော မျက်လုံးများ သည် မပြုမပြင် အရိုင်းစံပယ်လေးတစ်ပွင့်အဖြစ်ဖြင့် ဧကရီဦးအတွက် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘လှသားပဲဟဲ့...နင့်ကောင်မလေးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးစက် ခဏလာပါဦး၊ မေမေ နိုးသွားလား’

‘နိုးသွားတယ်၊ အခု ဆာတယ်ဆိုလို့ တစ်ခုခုစားရအောင် လာလုပ်တာ၊ ခဏလေးနော် ခိုင်မြဲ’

မိုးစက်ပွင့်သည် အပြုံးကလေးနှင့်ပြောပြီး မီးဖိုထဲဝင်၍ ဒေါ်နှင်းရီစားရန်အတွက် ကမန်းကတန်း စီမံပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြန်သည်။ ။

ဧကရီသည် မိုးစက်ပွင့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရင်းက ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ . . .

‘အားလုံး သူ့ခြေ သူ့လက်ပဲ ဖြစ်နေပါလား’

‘ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာပဲ’

‘ဒါကြောင့် နင် အိမ်က မခွာနိုင်တာပဲပေါ့’

‘ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

ခိုင်မြဲမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည် ကို ဧကရီဦးက ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

‘နင်က အပိုင်ပဲ၊ အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း တင်ထားရတာပဲ၊ ပြော

တော့ အမေ့ကို ပြုစုဖို့ . . .ပြုစုဖို့ နဲ့ ၊ ဟင်း . . .’

‘ဟာ . . .မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူငယ်ချင်းပါ’

ခိုင်မြဲသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ငြင်းနေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ မိုးစက်ပွင့်နှင့် ဒေါ်နှင်းရီ ဆင်းလာသည် ။

ဒေါ်နှင်းရီသည် ဧကရီဦးအား သေသေချာချာ ကြည့်၍ . . .

‘သမီး . . .သူက ဘယ်သူလဲ’

‘ဟင့်အင်း . . .သမီးလည်း မသိဘူး’

‘ဟာ . . .မေမေကလည်း ဧကရီလေ၊ မေမေ့ချွေးမ ဧကရီပေါ့’

‘မေမေ့ ချွေးမ’ဟူသော စကားသည် မိုးစက်ပွင့်၏ ရင်ကို သံချွန်နှင့် ဆောင့်ထိုးလိုက် သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် ။

ရုတ်တရက် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ကော်ဖီပန်းကန်မှာ စောင်းကျသွားလေတော့သည် ။

‘ခွမ်း’

‘အမလေး၊ ဟဲ့ . . .ဟဲ့ သမီး ပူကုန်ပြီလား၊ ပူကုန်ပြီလား’

ဒေါ်နှင်းရီနှင့် ခိုင်မြဲမှာ ပျာယာခတ်သွားလေသည် ။

‘မိုးစက် ပူသွားလားဟင်’

‘မပူပါဘူး၊ နွေးနွေးလေးပါ ပန်းကန်ကွဲသွားပြီ၊ မေမေ့ကို စူးကုန်ဦးမယ်’

‘မေမေက ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီး စူးပါ့မယ်၊ ဟဲ့ . . .သား သား . . .သမီးကို ပွေ့ခေါ်သွားစမ်း၊ ပုလင်းကွဲတွေ စူးကုန်မယ်’

‘အို...ရ...ရပါတယ် မေမေ’

‘ဘယ်က ရရမှာ လဲ၊ ဟဲ့... သား လုပ်လေ’

ခိုင်မြဲသည် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ၊ ဒေါ်နှင်းရီ ပြောသလို မိုးစက်ပွင့်ကို တံကောက်ကွေးမှ စ၍ ချီလိုက်ရာ...

‘အား... ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိုးစက် ကောင်းကောင်း ကိုင်ထားနော်၊ နင်ရော ငါရော လိမ့်ကျလိမ့်မယ်’

‘ကြည့်စမ်း... သားဟာလေ ကိုယ့်မမကို နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောပြန်ပြီ ငရဲကြီးတော့မှာ ပဲ’

‘ကဲ...ဆင်းတော့၊ အရေးထဲ ဖိမ်လုပ်နေပြန်ပြီ’

မိုးစက်ပွင့် မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီလျက် ရှိသည် ။

ခင်မိသည် ပန်းကန်ကွဲများကို လာသိမ်းစဉ် မိုးစက်ပွင့်က ကော်ဖီထပ်ဖျော်ရန် ထမင်းစား ခန်းသို့ ထွက်သွားလေတော့သည် ။

‘မေမေ ကိုကိုနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ဧကရီလေ မေမေကလည်း မေ့တတ်လိုက်တာ’

‘ဪ...အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ဧကရီ အန်တီသမီး ရှုပါ ပြန်လာတာတွေ့လိုက်တယ် မဟုတ် လား၊ သမီးက ပြန်လာတော့ ပိုလိမ္မာလာတယ်၊ အန်တီကိုလည်း ပြုစုလိုက်တာ၊ သူမောင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက်တာကွယ်၊ ထမင်းဟင်းလည်း ချက်တတ်ပြီ၊ ဒီမှာ ထမင်းစားသွားပါလား’

ဒေါ်နှင်းရီသည် စကားများကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေသဖြင့် ဧကရီသည် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခိုင်မြဲကိုသာ မျက်လုံးများ နှင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။

ခိုင်မြဲက မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

မိုးစက်ပွင့်သည် ကော်ဖီဗန်းကိုင်လျက် အခန်းဝမှ ထွက်လာသည် နှင့် တန်းတိုးသဖြင့် ရင်ထဲမှာ စူးနစ်သွားလေသည်။ ။

‘သူ့မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိလျက်နဲ့ ငါ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်တယ်’

‘ဟဲ့. . .သမီး လာ. . . သမီး ညီမကို သမီးက မသိဘူးဆိုတော့ သမီးလည်း မေမေ့လို မေ့တတ် နေပြီပဲပေါ့၊ ဧကရီက မောင်လေးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြလို့ သမီးယောက်မတော်ထားကြတာပဲ၊ သမီး ယောက်မအတွက် မုန့်ပါရဲ့ လား’

ဒေါ်နှင်းရီက ရေပက်မဝင် စကားပြောနေသဖြင့် သူတို့ သည် ဘာစကားမှ မပြောသာတော့. . .။

မိုးစက်ပွင့်က ဒေါ်နှင်းရီအတွက် ကော်ဖီဗန်းကန်ပေးပြီး ဧကရီဦးအတွက်ပါ လှမ်းပေးလိုက် သည်။ ။

‘ရူပါက ရုပ်ပြောင်းသွားတော့ မမှတ်မိအောင်ပါလား ယောက်မရယ်၊ တကယ်. . .တကယ်’

ဧကရီဦးက ရယ်သွမ်းလျက် တမင်ပြောလိုက်သောအခါ မိုးစက်ပွင့်သည် မချီပြီး ပြီးလိုက်မိ သည်။ ။

‘ခိုင်မြဲရယ်. . .ရှင့်အိမ်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ မယားရှိနေရင် ငါ့ကို ရိုက်ထုတ်ဦး မယ်’

‘မယားရှိဖို့ နေနေသာသာ ရည်းစားတောင် မရှိပါဘူးဗျာ၊ သန့်သန့်ကလေး’

ရ ၁၁၂၁ ပြောစဉ်က စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ

မျက်ရည်များ ပင် ရစ်ဝဲလာမိသည်။ ။

‘ဟဲ့. .. သမီး ရူပါ၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ သမီး သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောဦးလေ’

‘ရပါတယ် အန်တီ၊ သူက ဘယ်တွေက လာမှန်းမသိဘဲ သွေးကြီး မွေးကြီး လုပ်နေတာပဲ’

‘ကဲ. . .မေမေ၊ ခုနကမှ အိပ်တာ အခု နိုးလာတော့ အိပ်ရေးဘယ်ဝမှာ လဲ၊ အိပ်လိုက်ပါဦး မမ မေမေ့ကို သိပ်လိုက်ပါဦး’

‘မင်းတို့ ကလည်း အိပ်ပဲ အိပ်ခိုင်းနေတာပဲ၊ မေမေမှ မအိပ်ချင်သေးတာ’

မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုသော ဒေါ်နှင်းရီ၏ မျက်တောင်များမှာ မှေးစင်းပြီး မှေးငိုက်နေသေး ၏။

‘ဧကရီနဲ့ စကားပြောဦးမယ်လေ၊ လက်ထပ်ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား’

ဒေါ်နှင်းရီမှာ စကားပြောချင်သေးသည့်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည် ကို မိုးစက်ပွင့် က ပါးနပ်စွာဖြင့်. . .

‘သမီး ပြန်လာတော့ မေမေက သမီးစကားဆိုရင် သိပ်နားထောင်တာ၊ သူ့သမီး ပြန်သွားမှာ စိုးလို့ ထင်တယ်၊ ကဲ. . . လာ မေမေ သွားအိပ်စို့. . .’

‘သမီးယောက်မ ရှိသေးတယ်လေ’

‘အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မောင်လေး ရှိနေတာပဲ သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ’

မိုးစက်ပွင့်သည် ဒေါ်နှင်းရီကို အတင်းဆွဲခေါ်လာသောအခါ ဒေါ်နှင်းရီမှာ မကျေမနပ်နှင့် လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

ခိုင်မြက မိုးစက်၏ ပျက်ယွင်းလျက်ရှိသော အမူအရာပေါ်၌ အဖြေရှာနေသည်။ ။

‘ဟိတ်...သိပ်မကြည့်နဲ့’

‘အား...’

ဗုန်းခနဲ ကျောပြင်ကို ထုကာ အော်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားသည်။ ။

‘လာ. . .နင်အနားက မခွာနိုင်တာ ငါသိတယ်၊ နောက်ဆို နင် အမြဲကြည့်ရမှာ ၊ လာ. . .ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦး၊ အရင်လိုပဲ တိုးတိုးခွေ့ခွေ့နဲ့ မို့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မှ အဆင်ပြေမှာ မို့ပါ’

ဧကရီသည် စတိုးဆိုင်ဖွင့်ထားသဖြင့် သူမှာ ထားသော ပစ္စည်းများကို လေဆိပ်တွင် ရွေးရန် ခိုင်မြအား မကြာခဏ လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘ခင်ဗျားလည်း ပစ္စည်းရွေးခါနီးမှ ဒီကို သတိရတော့တာပဲဗျာ’

‘အံ့မယ်...နောက်ဆိုရင် မကြာမကြာ ရောက်မှာ သိလား’

‘ကိုကို လာခါနီးလို့ မဟုတ်လား’

‘အစစ်ပေါ့’

ဧကရီဦး၏ ရယ်မောသံလေးမှာ ပျံ့သွားတော့သည်။ ။

မိုးစက်ပွင့်သည် လှေကားဝမှာ ရပ်လျက် ငေးကြည့်နေသည်။ ။